

Danmarks Retspleje i Aarene 1901—05.

Udgivet af Statens statistiske Bureau 1908.

Da den civile Retspleje falder udenfor nærværende Tidsskrifts Rammer, skal af det foreliggende Værk kun den kriminelle Retspleje gøres til Omtale her.

Den almindelige Anerkendelse og Ros, der med Rette blev ydet det forrige Tabelværk for Aarene 1897—1900 som indledende en ny og i sin Art endnu ret enestaaende Kriminalstatistik, maa gentages i forhøjet Grad for det foreliggende Tabelværks vedkommende, da Materialet (Straffekortene) i flere Retninger er udnyttet paa ny og mere frugtbringende Maade. Naar efterstaaende Bemærkninger — foruden at paapege nogle af Hovedresultaterne og navnlig den nye Jord, der er indvundet — maaske nærmest komme til at forme sig som en ret ensidig Doleren over, hvad der endnu synes at mangle af ønskelige Oplysninger, skyldes dette derfor ikke, at Anm. har været blind for Tabelværkets gode og fortjenstfulde Sider eller for Vanskeligheden, ja paa flere Punkter Umuligheden af med det givne Materiale i dets nuværende Form at kunne naa videre, men nærmest en forhaabentlig ugrundet Frygt for, at der muligt ad Aare skal indtræde Stagnation, og Haabet om, at Interessen for at inddrage baade nye Æmner og lejlighedsvis nyt Materiale under Behandlingen maa holde sig vaagen, ihvorvel det staar Anm. klart, at en stor Del af

hans Reformønsker endnu i lang Tid kun ville forblive *pia desideria*.

Det tør vel betragtes som en noget nær ufravigelig Fordring til en Kriminalstatistik, at den saavidt muligt oplyser om Antallet af de begaaede Forbrydelser, og de Forbrydelser, der ere komne til Øvrighedens Kundskab, navnlig ved Anmeldelser, og det har da altid været betragtet som en meget følelig Mangel, at vor Statistik savner Materiale til at yde Oplysning herom. Man naar ikke til et samlet Billede af Kriminaliteten og Bevægelserne deri uden en saadan Statistik. Om den for Tiden i København herskende Pyromani og dens Udslag vil der f. Eks., naar denne Statistik mangler, intet eller saa godt som intet statistisk oplyses, saafremt ingen eller kun en enkelt af Gerningsmændene bliver dømt; denne mærkelige Episode bør imidlertid ikke forflygtiges, men ogsaa afsætte sine Spor i Statistiken. Selv hvor det drejer sig om ganske enkelte, men forholdsvis betydelige Forbrydelser, f. Eks. uopklarede Mord, bør deres Tilværelse konstateres, da en Undladelse heraf kan virke ret misvisende. Det vilde derfor være i høj Grad ønskeligt, om Jurisdiktionernes Indberetninger fremtidig kunde udvides til i saa stort Omfang som muligt at angive Antallet af begaaede Forbrydelser, saa at der som en Indledning til Kriminalstatistiken kunde udarbejdes en Tabel herover. At man hidtil har stillet sig køligt til Sagen, skyldes maaske Frygt for at komme ind paa den vistnok praktisk talt uløselige Opgave at udrede Forholdet mellem de begaaede og de paadømte Forbrydelser, men der er næppe nogen, der vilde falde paa at opstille en saadan Fordring.

I Afsnit I omhandles Straffesagernes Antal, Behandlingsmaade og Udfald — Antallet af Justitssagerne og de derunder domfældte har kun været henholdsvis lidt større og lidt mindre end i 1897—1900, men denne omtrentlige Ligevægt skyldes udelukkende en uforholdsmæssig Stigning i begge Henseender for Slutningsaaret 1905's vedkommende.

I Antallet af offentlige Politisager og af de derunder sigtede har der derimod som sædvanlig været en ret stor Stigning, men her staar omvendt Aaret 1905 med det færreste Antal sigtede. Ved de militære Sager synes en Sammenligning mellem Antallet af dømte og det samlede Antal af dem, der staa under militær Jurisdiktion, ret paakrævet, da Tabellerne uden denne Baggrund kun ere lidet oplysende.

Som noget nyt er der, dog kun for et enkelt Aar (1905), foretaget en summarisk Opgørelse over Anvendelsen af Varetægtsfængsel før Dom paa mandlige »Forbrydere« og Betlere, hvoraf fremgaar, at de sidste langt sjældnere end de første ere helt fri for Varetægtsfængsel, medens Arrestens Varighed til Gengæld er langt kortere for Betlerne. 74,9 % af de arresterede Betlere vare arresterede i højst 10 Dage, medens det tilsvarende Tal for arresterede Forbrydere kun var 21,7 %. Det tør vel forventes, at denne Undersøgelse fremtidig vil blive ført videre, ikke blot saaledes, at alle Aarene og Kvinderne medtages, men ogsaa saaledes, at Forholdet mellem Arrestens Længde paa den ene Side og vedkommende Forbrydelsesart samt den idømte Strafs Art paa den anden Side klargøres.

Af Afsnit II, der omhandler Domfældelser for Overtrædelser af Straffeloven i omtrent samme Form som tidligere, skal som Hovedresultater i Sammenligning med Aarene 1891--1900 anføres: 1) Domfældelser af Børn under 15 Aar kendes saa godt som ikke mere, da Tvangsopdragelse i stort Omfang er anvendt i Stedet for Straf, 2) for Aldersklassen 15—20 Aar omtrent Stilstand for begge Køn, 3) for Aldersklassen 20—25 Aar Stilstand for Kvinderne, men for Mændene en meget betydelig Stigning, som navnlig skyldes Ejendomsforbrydelserne, og 4) for Personer over 25 Aar stærk Nedgang for Kvinderne, Stilstand for Mændene.

Straffelovens §§ 38 og 39 (total og partiel Utilregnelighed) ere gennemsnitlig aarlig blevne paaberaabte i 86 Tilfælde mod 62 Tilfælde i 1897—1900.

Hvad Dommenes Udfald angaar, var endnu Fængsel paa Vand og Brød Hovedstraffen, idet denne Straf udgjorde Halvdelen af samtlige idømte Straffe. Heri vil der jo efter Ikrafttrædelsen af midlertidig Lov af 1. April 1905 kunne ventes den Forandring, at Fængsel paa sædvanlig Fangekost bliver Hovedstraffen, men da nævnte Lov kun har virket i nogle faa Maaneder af Perioden, har den endnu ikke kunnet øve nogen synlig Indflydelse.

Livsstraf idømtes kun 3 Gange, men blev i intet Tilfælde fuldbyrdet.

Idømmelse af Forbedringshusarbejde viser en ret stærk Stigning for Mændenes Vedkommende, men det maa her erindres, at en stor Del af Strafarbejdsstraffene, og da vel navnlig Forbedringshusstraffene, faktisk ikke ere komne til Afsoning, idet de blev betingelsesvis eftergivne eller omsatte til Fængsel. Til Oplysning om, i hvor stor Udstrækning dette kan antages at være sket, skal det anføres, at der i Femaaret for Mændenes Vedkommende ialt idømtes Strafarbejde i 3733 Tilfælde — herunder medregnet 2 Tilfælde af Livsstraf, der omsattes til Strafarbejde —, medens der ifølge Straffeanstalternes Beretninger i samme Tidsrum kun indsattes 3081 Mandfanger til Afsoning af denne Straf, d: 17,47 % af Mændenes Strafarbejdsstraffe ere ikke komne til Afsoning; for Kvindernes Vedkommende er Procenten endnu højere, nemlig 25,43, og den samlede Procent for begge Køn 18,35. Da Tabelværket kun bygger paa Underretsdømmenes Resultater, og disse jo kunne forandres ved Appel eller først finde deres endelige Afgørelse ved Appellerterne efter Statistikperiodens Udløb, kan de anførte Procenttal naturligvis ikke gøre Fordring paa absolut Nøjagtighed, men vil dog nok i det væsentlige stemme med de virkelige Forhold.

Mellem det foreliggende Værks Tabel 6: »Domfældelser for Forbrydelser 1871—1905 fordelt efter Forbrydelsens og Straffens Art« og Tabel VI i det foregaaende Værk findes der en Del, dog kun ret ubetydelige, Uoverensstemmelser,

nemlig for Aarene 1871—80 og 1881—90's vedkommende, idet der paa 12 Steder er indtraadt Forskydninger i Angivelsen af Antallet af Domfældelser, fordelte efter Straffens Art, medens der derimod hersker Overensstemmelse mellem de to Værkers samlede Antal Domfældelser for disse Aar. Man tør vel gaa ud fra, at det sidste Værks Angivelser ere de rigtige, men en udtrykkelig Bekræftelse heraf havde været naturlig.

I Afsnit III »Forbryderne« angives, hvorledes Domfældelserne for Periodens enkelte Aar fordele sig paa Individierne, og man naar da til et Gennemsnitsantal for hele Perioden af 2916 Mænd og 704 Kvinder. Forsøgsvis er man, dog kun for de mandlige Forbrydere, gaaet et Skridt videre, idet man har betragtet Femaaret som en Enhed og udskudt de sekundære Domme indenfor hele Femaaret, og Resultatet er da blevet, at der straffedes 11607 forskellige mandlige Forbrydere; det aarlige Gennemsnitsindividtal vilde da kun blive 2321. Det synes iøvrigt baade naturligere, bekvemmere og mere i Overensstemmelse med de næste Afsnit at operere med Gennemsnitstal af sidstnævnte Art, og man kan maaske forvente, at Bureauet ikke vil blive staaende ved Forsøget, men fremtidig vil gaa over til Anvendelsen af dette Tal.

Afsnittet giver foruden om Kønnenes Fordeling Oplysning om Straffestederne, Forbrydernes Art *), Forbrydernes Alder og ægteskabelige Stilling. Det lader til at være et konstant Fænomen, at medens den mandlige Befolknings kriminelle Højdepunkt for hele Landet under ét først naas i Aldersgruppen 20—25 Aar, falder det i København allerede i 18—20 Aars Alderen, og at af de kvindelige Forbrydere afgive de 18—20-aarige det største Forbryderkontingent i Forhold til Aldersgruppernes Befolkningstal.

*) Der dog ikke er gjort til Genstand for Omtale i Tekstafdelingen.

Ved Tabel 8 om Forbrydernes ægteskabelige Stilling kunde man ønske, at der ved Rubriceringen var taget Hensyn til Nubilitetsalderen, eller at i hvert Fald Tabelafdelingens mere specialiserede Aldersinddeling var bibeholdt, da Aldersklassen 10—25 Aar her med sin Vidde kun er af lidet oplysende Værd. Ligeledes forekommer det lidt uheldigt, at separerede og skilte ere henførte under Enkestanden og ikke særskilt opførte, idet det sikkert vil vise sig, at deres Kontingent til Forbryderhæren er betydeligt større end Enkestandens: Straffekortene yde jo al ønskelig Oplysning om Fordelingen. Iøvrigt vilde det være af Interesse, om Kortene yderligere kunde give Oplysning om, hvor mange af dem, der nu staa opførte som gifte, der i Virkeligheden leve faktisk adskilte; disses Tal er sikkert ikke ringe, og de burde snarere slaas sammen med de separerede og skilte end med de gifte, da de har Løshed i ægteskabelig Henseende som fælles Kendemærke, og denne langt fra er uden Betydning for Kriminaliteten.

Afsnit IV behandler »Forbryderbegynderne«, d: de i Danmark*) og med højere Straf end Bøder straffede Forbrydere, der ikke tidligere have været straffede, eller som — i Tilfælde af Forstraffe — have holdt sig brødefri i mindst 10 Aar. Antallet af Begyndere i de enkelte Aas har for Mændenes Vedkommende svinget omkring 1400 med Undtagelse af Aaret 1905, da det var omtrent 1700, og Gennemsnitstallet for Mænd i Femaaret bliver da 1457 mod 1495 i 1897—1900. Begynderprocenten af samtlige straffede var for Mænd c. 57 og for Kvinder c. 61 (i 1897—1900 c. 60 for begge Køn).

*) Det oplyses iøvrigt i en særlig Tabel, at det aarlige Gennemsnitsantal af i Udlandet fødte Forbrydere (saavel Begyndere som andre) er faldet fra 342 i 1897—1900 til 304 i 1901—05. Nedgangen falder navnlig paa Sverrig, og man maa formentlig i Tallet for Østrig-Ungarn, der er steget fra 2 til 8, være berettiget til at søge et Udtryk for Indflydelsen af Polakindvandringen.

Som noget nyt og fortjenstfuldt maa her fremhæves nogle Tabeller over Begyndernes Fordeling efter Fødested og Straffested, hvoraf det fremgaar, at medens den samlede Forbrydertilgang fordelt efter Fødested er nogenlunde ensartet for begge Køn, er der derimod en ret væsentlig Forskel, naar det første Straffested lægges til Grund, idet af 1000 kvindelige Begyndere 515 ere straffede i Hovedstaden, af 1000 mandlige kun 335, og Tallene i Landjurisdiktionerne ere henholdsvis 223 og 399. Dernæst angiver nedenstaaende Tabel Procenttallene for det gennemsnitlige aarlige Antal Begyndere i Forhold til den tilsvarende Befolkning efter Folketællingen i 1901, fordelt efter Føde- og Straffested:

	Straffested:		Fødested:	
	Kbhvn.	Købstæderne.	Landet.	Hele Landet.
Kbhvn.	0,24	0,22	0,24	0,23
Købstæderne	0,37	0,12	0,23	0,17
Landet	0,43	0,21	0,07	0,08
Hele Landet	0,26	0,15	0,09	0,12

Det vil heraf ses, at Københavns forskellige Grupper uden Hensyn til Fødested yde omtrent lige store Forbryderkontingenter, hvorimod for Købstæderne og Landet den indfødte Befolkning viser en langt mindre Forbryderprocent end de tilflyttede Elementer, skønt de her »indfødte« — i Modsætning til Københavns — i sig indeholder Indvandrere, nemlig Personer, der ere flyttede fra en Købstad til en anden eller fra et Landdistrikt til et andet. Et ganske tilsvarende Forhold kommer frem, naar man betragter Tallene for hvert Fødested, idet den bortflyttede Del, hvad enten den er født i København, i Købstæderne eller paa Landet, viser en ikke saa lidt større Forbrydertendens end den Del, der er forbleven paa Fødestedet eller i hvert Fald kun er flyttet til nogenlunde tilsvarende Forhold som Fødestedets.

Endelig gives der en ny og oplysende Tabel over Begyndere, fordelte efter Fødested, Straffested og Alder, men til Gengæld har man maattet give Afkald paa Tabellen i det foregaaende Værk, hvor Forbryderne vare fordelte efter Alder, ægteskabelig Stilling og den første Forbrydelses Art.

Forbrydernes Tilbagefald behandles i Afsnit V, der ogsaa medtager Begynderne fra 1897—1900 som bebudet i Tabelværket for disse Aar, og selv for disse Begyndere er jo den 10-aarige Tilbagefaldsperiode, der i Overensstemmelse med Grundsætningen i Straffelovens § 61 bør opstilles, endnu ikke tilende ved Udløbet af 1905, saa at selv den for Begynderne fra 1897 udregnede Tilbagefaldsprocent endnu ikke kan siges at have faaet sit endelige Udtryk. For mandlige Begyndere fra 1897—1900 blev Tilbagefaldsprocenten i sin Tid udregnet til 21,9, for de kvindelige til 30,0, og det formentes da, at ikke meget over $\frac{1}{4}$ af de mandlige og $\frac{1}{3}$ af de kvindelige Forbrydere vilde falde tilbage. I det foreliggende Værk er imidlertid Tilbagefaldsprocenten steget til 30,52 for Mænd og 37,13 for Kvinder*), og der stilles nu det Horoskop, at omkring $\frac{1}{3}$ af de mandlige Begyndere kan forventes at ville falde tilbage, men man kan efter det oplyste ikke have nogen grundmuret Tillid hertil, og dette skyldes vel ogsaa for en Del den anvendte Metode til Procentens Udfindelse (Tabel 15). Ved simpelthen at sætte alle de tilbagefaldne i Forhold til samtlige Begyndere vilde man naturligvis faa en for lav Procent (23,07 for Mænd og 33,02 for Kvinder), men den omvendte Metode, hvorefter de i Begynderaaret tilbagefaldne sættes i Forhold til samtlige Begyndere, de i 2det Aar tilbagefaldne til samtlige Begyndere ÷ Periodens sidste Aars, de i 3die Aar tilbagefaldne til alle Begyndere ÷ Periodens 2 sidste Aars

*) Bortset fra Overtrædelser af Straffelovens § 180 er Tilbagefaldsprocenten dog kun 22,90, altsaa endog betydelig mindre end Mændenes.

o. s. v., indtil sluttelig de i 1905 (9de Aar) tilbagefaldne sættes i Forhold til 1897's Begyndere, forekommer saa kunstlet, at dens Rigtighed ikke er umiddelbart indlysende, navnlig Berettigelsen af at addere de forskellige Aars paa ovennævnte Maade udfundne Tilbagefaldsprocenter, der jo hver for sig referere sig til forskellige Størrelser. Anm., der savner matematiske Forudsætninger, skal dog ikke drage Metodens matematiske Forsvarlighed i Tvivl. Metoden medfører jo i hvert Fald, at man kommer til at operere med ret store Tal og derved saavidt muligt undgaar de smaa Tals Tilfældigheder, og det maa sikkert indrømmes, at man med det givne Materiale ikke har kunnet komme det virkelige Forhold nærmere ind paa Livet. Den udfundne mandlige Tilbagefaldsprocent stemmer da ogsaa nøje med den Gennemsnitsprocent, man kan uddrage af de enkelte Procenter i Tabel 14, og tilnærmelsesvis med den for Aaret 1897's Begyndere, der jo har den længste Tilbagefaldsperiode, beregnede mandlige Tilbagefaldsprocent, 30,40. Derimod bør man ikke opgive Haabet om, at der ad Aare ved Materialets Ændring eller Fornyelse kan findes en mere jævn og naturlig Metode i hvert Fald til Verificering af Resultaterne efter den anvendte. Her tænkes nærmest paa, at Straffekortene erholdt Paategning om Straffens Udstaaelse, saa at man kunde beregne Tilbagefaldet af de i de enkelte Aar eller Perioder af Begyndere afsonede Straffe; disse Begyndere have nemlig i større Grad en effektiv Tilbagefaldsevne end den anvendte Metodes, der jo ikke kan eliminere dem, der hensidde under Afsoning, eller som under denne ere afgaaede ved Døden. At Tilbagefaldsprocenten alligevel ikke kan blive absolut, men kun appoximativ, ligger for Dagen, da man jo blandt de »tilbagefaldsfähige« alligevel endnu kommer til at medtage en Del, der ikke burde medtages, f. Ex. kronisk sindssyge, udvandrede, senere døde o. l., men man er i hvert Fald kommen Virkeligheden saa nær, som det vel overhovedet er

muligt. Dette er jo som sagt kun Fremtidsmusik; bl. a. ogsaa af den Grund, at alle Forbrydere jo helst skulle have en Tilbagefaldsperiode paa mindst 10 Aar, men muligt kunde man jo prøve sig frem med et eller to Aar for at faa konstateret, om Forskellen i Procenterne er af væsentlig Betydning. Det er jo ganske vist et Spørgsmaal, om det overhovedet er af saa stor Vægt eller Nytte at faa Tilbagefaldsprocenten angivet saa nøje som muligt, men den er jo nu en Gang Tidens Løsen, og selv om den antydede Metode, der f. Ex. anvendes af Straffeanstalterne i deres Beretninger, noget vil savne Aktualitetens Interesse paa Grund af den lange Tilbagefaldsperiode, vil den i hvert Fald altid have sin Betydning ved en Statistik over Virkningen af de forskellige Strafarter.

Herom findes der kun Oplysninger forsaavidt angaar de mandlige Begyndere fra 1897—1900. Det største Tilbagefald vise de legemlige Straffe, nemlig 41,68 %. Da disse Straffe imidlertid kun ere anvendte paa Forbrydere under 18 Aar, maa Sammenligningen med de andre Straffe indskrænkes til disse unge Forbrydere, der her vise et Tilbagefald af 40,15 %. Af de med Fængsel eller Forbedringshusarbejde indtil 2 Aar straffede faldt henholdsvis 27,38 og 26,33 % tilbage. Derimod var Tilbagefaldet kun 16,22 % for de til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og derover dømte Begyndere, men disse have jo ogsaa haft kortere Tid at falde tilbage, hvad der i forhøjet Grad gør sig gældende med Hensyn til de til Tugthusarbejde dømte, hvis Tal kun var 9, og hvoraf ingen faldt tilbage.

Af nyt findes der iøvrigt i dette Afsnit en interessant Tabel over Forholdet mellem første og anden Forbrydelses Art, hvoraf fremgaar, at af Mænd har 79 %, af Kvinder 85 % holdt sig til det én Gang valgte Forbryderfag mod henholdsvis 82 og 88 % i 1897—1900, for hvilke Aar der dog ikke i Textafdelingen gaves nogen tabellarisk Oversigt. Endvidere er de tilbagefaldnes Fordeling efter Alderen ved

første Forbrydelse*) behandlet en Del fyldigere end tidligere.

Endelig meddeles der Oplysning om Tilbagefaldshyppigheden for de mandlige Forbrydere fra 1897—1900, fordelt efter Alder og første Forbrydelse. Godt Halvdelen af Recidivisterne have mere end et, men dog sjælden over 5 Tilbagefald, og de Begyndergrupper — hvad enten Alderen eller Forbrydelsesarten lægges til Grund —, som vise de største Procentantal for det første Tilbagefald, have ogsaa forholdsvis flest Forbrydere med gentagne Tilbagefald. De yngre Forbrydere have ikke alene forholdsvis flest tilbagefaldne, men ogsaa forholdsvis flest af de forhærdede Forbrydernaturer. Ejendomsforbryderne have de største Tal — baade for første og senere Tilbagefald, Sædelighedsforbryderne de laveste. Forhaabentlig vil der blive bygget videre paa denne Statistik, saa at fremtidig flere Aars Begyndere — ogsaa de kvindelige — medtages.

Mellem Tabel 15 og den tilsvarende Tabel XI i det foregaaende Værk findes der en Del Uoverensstemmelser. Det samlede Antal Begyndere for Aarene 1897—1900, 1897—99, 1897—98 og 1897 angives saaledes i den nye Tabel en Del, dog kun ret ubetydeligt, lavere end i den gamle Tabel, men i Specialtallene for Hovedstad og Landjurisdiktioner ere Divergenserne gennemgaaende saa betydelige, at en Redegørelse heraf havde været paa sin Plads, selv om man ved at være opmærksom paa, at Bevægelsen i Tallene er fra Landet til København, selv kan gøre den formentlig berettigede Slutning, at det er de den 1. Januar 1901 og 1902 etablerede Indlemmelser af Nabolanddistrikterne i København, der her vise deres Indflydelse.

*) For Aarene 1897—1900 angaves i vedkommende Tabel Alderen ved første Dom, men dette skyldes vel nærmest en *denominatio a potiori*, da ellers formentlig overalt Begaaelsestidspunktet og ikke Domstiden er lagt til Grund, og det skyldes vel samme Grund, at „Domsalderen“ har indsneget sig i det foreliggende Værks Tabel 20.

I Afsnit 6 omhandles Betleridommene, ligeledes med Udhævelse af Domfældelserne, Straffene, de straffede Personer og Begynderne. Der hersker Stigning for Mændene og Aftagen for Kvinderne. En interessant Oversigt over Betlerbegynderes Tilbagefald til egentlige Forbrydelser gives i Tabel 22. At Tallene her for de Begyndere fra 1897—1900, der indenfor samme Tidsrum ere blevne Forbrydere, ere stegne en Del paa Grund af Forbrydelsers Paadømmelse efter 1900, og at der derefter ikke kan herske Overensstemmelse med den tilsvarende Tabel i det foregaaende Tabelværk, er forstaaeligt uden videre, medens derimod en Nedgang i Gruppen 1898's Antal af »Forbrydere« i Begynderaaret staar uforklaret hen.

I et Tillæg gives endelig nogle Tabeller over Strafferechtsplejen paa Færøerne, men Tallene ere her gennemgaaende saa smaa, at enhver Slutning maa blive usikker.

Ved at kaste et Tilbageblik paa Tabelværket som Helhed kan man ikke undgaa af og til at føle det som lidt tilfældigt, hvad der er medtaget og hvad ikke, og hvor fyldigt det medtagne er bleven behandlet. Paa enkelte Punkter har Bureauet været lydhør overfor fremkomne Ønsker*), men mange af disse staa endnu som uopfyldte, skønt Materialet dog for nogles Vedkommende giver Holdepunkter for en Imødekommen. Dette gælder saaledes Forbrydernes Livsstilling, som det vilde være af ikke ringe Interesse at erfare noget om. At der ikke er givet nogen Statistik herover, skyldes maaske, at Straffekortene paa dette Punkt ikke er udfyldt nogenlunde ensartet, navnlig for lidt specialiseret, men beslutter man sig til at tage denne Opgave op, kunde der jo raades Bod herpaa ved Udsendelsen af en Instruktion for Kortenes Udfyldning for dette Punkts vedkommende.

*) Jfr. i saa Henseende navnlig Forhandlingerne paa Dansk Kriminalistforenings 5te Aarsmøde 1906 p. 118—162.

Af mindre Interesse, men dog ikke ganske uden praktisk Betydning vil en Statistik over Forholdet mellem Forbryderne og de forskellige Aarstider være; dette har nemlig ikke blot Interesse i og for sig, men kan ogsaa tjene til lejlighedsvis at yde Bidrag til Spørgsmaalet om Arbejdsløshedens Indflydelse, som man med det givne Materiale ellers ikke vilde kunne naa til; har der f. Ex. i Perioden hersket en omfattende Arbejdsstansning, vil en særlig Undersøgelse af Kriminaliteten for dette Tidspunkts Vedkommende kunne blive ret oplysende. At forlange oplyst, paa hvilke Dage (navnlig de interessante Dage Lørdag, Søndag og Mandag) Forbrydelser oftest begaas, kan der vel endnu mindre være Tale om.

Ganske uden Holdepunkter i Materialet staar man, naar der ønskes givet en Besvarelse af Spørgsmaalene om Betydningen af Forbrydernes Fødsel i eller udenfor Ægteskab og om Alkoholens Indflydelse; det første lod sig jo let ordne ved Tilføjelsen af en ny Rubrik i Straffekortene, hvorimod det sidste unægtelig, selv ved Indførelsen af en Rubrik herom, aabner Fare for en højst uligeartet skønmæssig Udfyldning, hvilket sidste ogsaa vilde gøre sig gældende, hvis Arbejdsløshed i egentlig Forstand paatænkes oplyst gennem Kortene, skønt der vel kunde hjælpes herpaa ved Udsendelsen af en Vejledning til Udfyldelsen.

Det vilde ligeledes have sin Betydning, om der kunde gives en samlet Fremstilling af Bøderne, og navnlig Forholdet mellem deres Betaling og Afsoning.

Da Benaadningsinstituttet siden 1903 har øvet en tidligere ukendt omfattende Virksomhed, vilde en Specialundersøgelse heraf have været naturlig; i hvert Fald bør en saadan Undersøgelse, hvad de betingede Benaadninger*) angaar, absolut gives i næste Værk til Sammenligning med

*) Om disse oplyses det p. 43, at de i Aarene 1903—05 udgjorde 233, 413 og 397, altsaa Tal, der i og for sig ere store nok til at bygge en Statistik paa.

de betingede Domfældelser efter midlertidig Lov af 1. April 1905, og dette er da ogsaa stillet i Udsigt p. 55. Iøvrigt har jo Benaadningsinstituttet i stort Omfang ogsaa virket paa anden Maade: ved Strafkonvertering, delvis Strafeaftergivelse m. v. med eller uden Betingelser, hvorfor en samlet Redegørelse af, hvorledes Instituttet i sine forskellige Forgreninger har virket, navnlig med Hensyn til Recidivet, vil have betydelig Interesse.

Da endvidere Straf nu kun i meget begrænset Omfang anvendes overfor Børn, vilde det være rimeligt, om der kunde blive givet nogen Oplysning om Arten af disse upaa-talte Børneforbrydelser og om de Forholdsregler, der ere traadte i de tidligere Straffes Sted.

C. A. Grønning.